

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/12/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010202056
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010202056.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobkyne: Y., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť M. ľudová republika, zastúpenej advokátom JUDr. Bohumirom Bláhom, Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/000456-007 zo dňa 17. septembra 2010 na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/337/2010-56 zo dňa 18. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/337/2010-56 zo dňa 18. januára 2013 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/000456-007 zo dňa 17. septembra 2010 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ň ý nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 393,25 Eur a iné trovy konania vo výške 132,- Eur do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Bohumíra Bláhu, advokáta, Hurbanovo nám. 5, Bratislava, v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/000456-007 zo dňa 17.09.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie UHCP-BA-OCP-AV-113-004/2010-TVO zo dňa 13.05.2010, ktorým bola žalobkyňa administratívne vyhostená a bol jej určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov, t. j. do 13.05.2015 podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“). Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že z obsahu predloženého spisového materiálu žalovaného,

ktorého súčasťou bol aj spisový materiál prvostupňového správneho orgánu zistil, že dňa 12.05.2010 bola na oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Košiciach predvedená žalobkyňa, ktorej evidovaným miestom pobytu mala byť Bratislava, Stará Vajnorská č. 17. Žalobkyňa dňa 12.05.2010 splnomocnila na svoje zastupovanie advokáta, JUDr. Mártona. Z úradného záznamu zo dňa 13.05.2010 vyplýva, že na základe šetrenia policajtov formou previerky domovej knihy v hromadnom ubytovacom zariadení na predmetnej adrese bolo zistené, že žalobkyňa sa v uvedenom zariadení od udelenia povolenia nezdržovala, z domovej knihy bolo zistené, že mala byť v tomto zariadení ubytovaná v období od 20.05.2009 do 20.09.2009. V spise sa nachádza pracovná zmluva uzatvorená medzi zamestnávateľom, spoločnosťou Koncem, s. r. o. a žalobkyňou, na základe ktorej mala žalobkyňa pre zamestnávateľa vykonávať prácu čašníčky v čínskej reštaurácii E. v Košiciach. Z výpisu z obchodného registra vedeného Okresným súdom Košice 1 vyplýva, že žalobkyňa je zapísaná ako konateľka predmetnej spoločnosti. V spise sa ďalej nachádza úradný záznam zo dňa 12.05.2010, v ktorom sú konštatované zistenia vychádzajúce z vykonanej represívno-bezpečnostnej akcie, v rámci ktorej bola žalobkyňa zadržaná z dôvodov, že vykonávala práce ako zamestnanec bez príslušného povolenia.

Krajský súd uviedol, že zistil, že v spise sa nenachádza rozhodnutie o udelení povolenia na prechodný pobyt sa účelom podnikania na území Slovenskej republiky na ktorý poukázal žalobca v žalobe aj žalovaný vo svojom vyjadrení, avšak súd z predložených dokladov nemal dôvod spochybňovať existenciu z tohto rozhodnutia zo dňa 19.11.2009. Skutočnosť o vydaní predmetného rozhodnutia osvedčuje fotokópia preukazu „Povolenie na pobyt“ vystaveného dňa 22.06.2009 s dátumom platnosti do 19.11.2009.

Krajský súd poukázal na to, že v spise sa nachádza zápisnica zo dňa 12.05.2010, v zmysle ktorej žalobkyňa odmietla vypovedať vo veci podania vysvetlenia ohľadom prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania a ohľadom pracovnej zmluvy s firmou Koncem, s. r. o.. Dňa 13.05.2010 bola žalobkyňa predvedená na oddelenie cudzineckej polície policajného zboru Bratislava. Následne bola spísaná zápisnica o vyjadrení účastníka konania zo dňa 13.05.2010 v ktorej žalobkyňa uviedla, že má povolený pobyt na účel podnikania, pričom spoločnosť, v ktorej podniká sa volá Končená, s. r. o. v ktorej je vedená ako konateľ. Uviedla, že nevie čo predmetné postavenie znamená ale vypomáha ako čašníčka. Ďalej uviedla, že spoločnosť podniká v reštauračnej oblasti, žalobkyňa nevedela uviesť akú činnosť má na základe povolenia vykonávať, nevedela predložiť živnostenský list, účtovnú evidenciu v spoločnosti ani žiadne listiny vzťahujúce sa k jej podnikateľskej činnosti. Na otázku či vykonávala podnikateľskú činnosť aj v inom podnikateľskom subjekte alebo ako samostatne zárobkovo činná osoba nevedela odpovedať.

Uviedla, že jej dosiaľ nebol vyplatený podiel zo zisku spoločnosti, v ktorej je konateľkou, jej manželovi bolo vyplatené vreckové. Na otázku akú konkrétnu činnosť vykonáva uviedla, že vypomáha ako čašníčka, a ak nevykonáva túto prácu, zdržuje sa doma v Košiciach alebo Bratislave, kde pozerá televíziu, chodí na nákupy a podobne. Žalobkyňa sa nevedela vyjadriť akým spôsobom je vedené účtovníctvo spoločnosti, v ktorej je konateľkou uviedla, že podpisovala veľa dokumentov, ale ich obsah nepozná a nevie čoho sa týkali. Má ukončené stredoškolské vzdelanie (u nás na úrovni základného) a v krajine pôvodu robila čašníčku. Ďalej uviedla okolnosti svojho príchodu na územie Slovenskej republiky ako aj zloženia finančných prostriedkov na svoj osobný účet zhodne s obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe, ktoré je popísané vyššie. S predmetnými finančnými prostriedkami nemá oprávnenie disponovať, nepatria jej. Pri spisovaní predmetnej zápisnice bola žalobkyňa informovaná o tom, že správny orgán začal voči nej správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu, že v konaní o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania uviedla nepravdivé a zavádzajúce informácie. Uviedla, že v domovskom štáte jej nehrozí neľudské, kruté alebo ponižujúce zaobchádzanie a na otázku, či sa chce vyjadriť k svojej podnikateľskej činnosti, doplniť dôkazy informovala správny orgán, uviedla, že sa vyjadrila ku všetkým skutočnostiam, nič nezamlčala, nemá nič, čo by vedela uviesť a na potvrdenie uvedeného zápisnicu podpísala. V spise sa nachádzajú doklady preukazujúce tvrdenia žalovaného ohľadom kontroly vykonanej Úradom práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach zameranej na nelegálne zamestnávanie v spoločnosti HAOJIE, s. r. o. v období od 22.05.2009 až 03.06.2009, kontroly Slovenskej obchodnej inšpekcie a Oddelenia cudzineckej polície PZ v Košiciach zo dňa 12.05.2010 v spoločnosti Koncem, s. r. o..

Žalobkyňa v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 13.05.2010 nepožiadala o prítomnosť svojho právneho

zástupcu ani o poskytnutie lehoty na podanie vyjadrenia k začatiu správneho konania o administratívnom vyhostení prípadne na predloženie dôkazov. Krajský súd uviedol, že dôkazné prostriedky spochybňujúce, resp. vyvracajúce skutkové zistenia správneho orgánu nepredložila prostredníctvom svojho právneho zástupcu ani v odvolacom konaní pred správnym orgánom. Na základe uvedeného považoval krajský súd tvrdenie žalobkyne ohľadom porušenia jej procesných práv za nedôvodné.

Krajský súd uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 13.05.2010 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie UHCP-BA-OC-P-113-004/2010-TVO V zo dňa 13.05.2010, ktorým bola žalobkyňa administratívne vyhostená a bol jej určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov, t. j. do 13.05.2015 podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona o pobyte cudzincov, bolo jej určené vycestovanie do krajiny pôvodu, Čínskej ľudovej republiky podľa § 57 ods. 4 písm. a/ a c/ zákona, zároveň bolo určené, že policajný útvar zabezpečí výkon administratívneho rozhodnutia podľa § 59 ods. 1 písm. b/ zákona a podľa § 55 ods. 2 zákona o správnom konaní správny orgán vylúčil odkladný účinok odvolania. V predmetnom rozhodnutí správny orgán zhrnul zistenia vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu, výsledky šetrenia, skutočnosti uvádzané žalobkyňou v jej vyjadrení, poukázal na príslušné ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorých postupoval a uviedol svoju správnu úvahu na základe, ktorých skutočností mal preukázané, že žalobkyňa svojím konaním naplnila skutkovú podstatu odôvodňujúcu uplatnenie uvedených ustanovení zákona. Predmetné rozhodnutie žalobkyňa prevzala dňa 13.05.2010.

Dňa 27.05.2010 podala žalobkyňa voči predmetnému rozhodnutiu odvolanie v ktorom uviedla, že si splnila všetky povinnosti vo vzťahu k podnikateľskej činnosti čo vyplýva z výpisu z obchodného registra z, ktorého je zrejmé, že je spoločníčkou a zároveň konateľkou obchodnej spoločnosti. V predmetnom odvolaní sa nachádzajú námietky ktoré sú aj obsahom podanej žaloby.

Následne žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. V odôvodnení predmetného rozhodnutia sa nachádza jeho stanovisko, ktoré sa obsahom zhoduje s vyjadrením k žalobe popísané vyššie.

Krajský súd uviedol, že zo šetrenia vykonaného správnym orgánom vyplynulo, že žalobkyňa sa nezdržiavala na adrese, ktorú uviedla ako miesto svojho pobytu, čím boli naplnené predpoklady na základe ktorých sa možno domnievať, že dôjde k mareniu alebo sťaženiu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Na základe uvedeného dôvodu správny orgán v súlade so zákonom neurčil žalobkyňu lehotu na vycestovanie a vo vlastnej kompetencii určil, že zabezpečí výkon administratívneho vyhostenia.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - správny poriadok).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad je zásada materiálnej pravdy. Z § 3 ods. 4 prvá veta správneho poriadku vyplýva, že rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí.

Podľa ust. § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnejmu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

V danom prípade mal krajský súd z obsahu spisu preukázané, že správny orgán postupoval v súčinnosti so žalobkyňou, preskúmal doklady predložené žalobkyňou, obstaral si doklady potrebné k rozhodnutiu.

Žalobkyňa mala priestor v rámci správneho konania pred prvostupňovým aj odvolacím orgánom preukázať skutočnosti potrebné pre rozhodnutie.

Krajský súd uviedol, že úlohou správneho orgánu v konaní nie je vyhľadávanie dôvodov pre rozhodnutie v prospech účastníka konania, a teda bolo na žalobkyňu, aby predložila v konaní relevantné dôkazy. Skutočnosti, ktorými žalobkyňa v rámci správneho konania preukazovala oprávnenosť svojho pobytu na území Slovenskej republiky a vykonávanie prác čašníčky, boli podľa názoru súdu pre rozhodnutie žalovaného neakceptovateľné. V danom prípade žalobkyňa nepredložila doklad o tom, že by v rámci uzatvorenej pracovnej zmluvy so zamestnávateľom mala udelené povolenie na zamestnanie.

Krajský súd poukázal na to, že nelegálna práca je aj práca, ktorú vykonáva fyzická osoba pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a nemá s právnickou osobou alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, založený právny vzťah podľa osobitného predpisu.

Nelegálne zamestnávanie je aj zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený právny vzťah podľa osobitného predpisu. Na účely tohto zákona sa za nelegálne zamestnávanie považuje aj sprostredkovanie zamestnania spôsobom, ktorý nie je v súlade s osobitným predpisom.

Vzhľadom na uvedené krajský súd konštatoval, že žalobkyňa nepatrí do okruhu osôb u ktorých sa nevyžaduje povolenie na zamestnanie podľa osobitného predpisu, pričom vykonávala prácu pri ktorej zákon takéto povolenie vyžaduje, a preto jej námietky ohľadom nesprávneho posúdenia tejto okolnosti správnym orgánom, vyhodnotil za nedôvodné.

Krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa nebola držiteľkou povolenia na zamestnanie (mala povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania), a preto je otázka, čo vykonávala svoje zamestnanie na základe pracovnej zmluvy legálne alebo nelegálne, v tomto prípade irelevantná.

Žalobkyňa podľa krajského súdu preto porušila zákonný predpis, ak nemala udelené povolenie na zamestnanie platné pre územie Slovenskej republiky a teda vykonávala na území Slovenska inú prácu ako podnikanie vo vlastnom mene a na vlastný účet, čím zároveň ohrozila verejný poriadok, t. j. pravidlá upravené právnym predpisom.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, samotná účasť žalobcu ako spoločníka v obchodných spoločnostiach s ručením obmedzeným nie je vykonávaním jeho vlastnej podnikateľskej činnosti, ale je len určitou formou dispozície s vlastným majetkom, oprávňujúcou ho podieľať sa na výkone práv a povinností vyplývajúcich z jeho kapitálovej účasti v spoločnostiach (8SŽa/7/2009).

Vykonávaním, resp. prevádzkovaním podnikateľskej činnosti právnickou osobou treba rozumieť aktívnu činnosť smerujúcu k dosiahnutiu zisku (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/109/03 zo dňa 26.11.2003, stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.04.2002 publikované pod č. 36/2002).

Činnosť spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným nespĺňa charakteristické znaky podnikania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Len samotné oprávnenie na výkon podnikateľskej, resp. živnostenskej činnosti nemožno ešte považovať za podnikanie, ale rozhodujúci je skutočný výkon podnikateľskej činnosti na podklade takéhoto oprávnenia a majetková účasť v obchodnej spoločnosti sama osebe nie je podnikaním, ale formou dispozície s vlastným majetkom.

Podnikateľom v zmysle Obchodného zákonníka je len spoločenskou zmluvou založená spoločnosť s ručením obmedzeným. Zárobkovou činnosťou sa rozumie každá právom dovolená činnosť, ktorá je vykonávaná za účelom získania majetkového prospechu. Zárobkovou činnosťou je okrem iných aj podnikanie (sústavná činnosť vykonávaná podnikateľom samostatne vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a za účelom dosiahnutia zisku). Na druhej strane, takmer každý, kto vkladá do spoločnosti s ručením obmedzeným svoje prostriedky alebo iné majetkové hodnoty, tak robí so zámerom získať majetkový prospech. V tomto zmysle je účasť v obchodnej spoločnosti „zárobkovou“ činnosťou. Je však treba zobrať do úvahy, že spoločnosť s ručením obmedzeným je kapitálovou

spoločnosťou, v ktorej majetkový prospech spoločníka je za trvania spoločnosti vyjadrený podielom zo zisku spoločnosti, pričom nárok na podiel zo zisku nie je podmienený osobnou činnosťou spoločníka pre spoločnosť. Podiel zo zisku sa tak prejavuje ako výnos vkladu spoločníka do spoločnosti, ktorého výška je závislá od výšky zisku spoločnosti. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť aj na to, že spoločník svoje práva týkajúce sa riadenia spoločnosti a kontroly jej činnosti môže vykonávať iba prostredníctvom valného zhromaždenia alebo rozhodovaním mimo valného zhromaždenia (§ 130 Obchodného zákonníka).

Uvedenej kvalifikácii nezodpovedá ani postavenie konateľa spoločnosti.

Z vykonaného šetrenia a vyjadrení žalobkyne podľa krajského súdu jednoznačne vyplynulo, že počas svojho pobytu na území Slovenskej republiky nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť vo vlastnom mene a na svoj účet, vykonávala prácu čašníčky na základe pracovnej zmluvy, čo nemožno kvalifikovať ako podnikanie.

Zároveň bolo z vyjadrenia žalobkyne zistené, že pri podávaní žiadosti uviedla zavádzajúce - nepravdivé informácie, keď tvrdila, že finančné prostriedky ktorými preukazovala finančné zabezpečenie svojich potrieb počas pobytu na území SR, slúžia jej osobe. Žalobkyňa uviedla, že nemá oprávnenie disponovať s finančnými prostriedkami, ktoré boli vložené na jej účet. Z uvedeného dôvodu nebola splnená ani jedna z podmienok na udelenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania.

Podľa názoru krajského súdu, správny orgán správne vyhodnotil skutkové okolnosti, keď dospel k záveru, že žalobkyňa vykonáva inú činnosť na akú jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, svojím konaním ohrozuje verejný záujem chránený právnymi predpismi a pri žiadosti o vydanie povolenia na prechodný pobyt uviedla nepravdivé informácie nielen o finančnom zabezpečení svojho pobytu ale aj o mieste, kde sa bude zdržiavať.

Na základe uvedeného dôvodu krajský súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali správne, ich rozhodnutia boli v súlade so zákonnou úpravou, v konaní nebola zistená taká vada, ktorá by spôsobila nezákonnosť vydaných rozhodnutí, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa včas odvolanie, z dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobkyňa poukázala na to, že v konaní pred krajským súdom ešte pred vydaním rozsudku doručila súdu rozsudky NS SR sp. zn. 1SŽa/21/2012 zo dňa 25.09.2012, sp. zn. 1SŽa/22/2012 zo dňa 16.10.2012, ktorými NS SR zmenil rozsudky Krajského súdu v Bratislave a zrušil rozhodnutia žalovaného a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Žalobkyňa poukázala na to, že v jej prípade ako aj v uvedených dvoch prípadoch (jeden z nich sa týka jej manžela) ide o rovnaký právny základ, podľa ktorého prvostupňový správny orgán zaistil troch štátnych príslušníkov Čínskej ľudovej republiky a umiestnil ich do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove, rozhodol o ich vyhostení a zákaze pobytu, žalovaný o zamietnutí odvolania a potvrdení prvostupňových rozhodnutí.

Napriek uvedenému, krajský súd žalobu žalobkyne zamietol, pričom z rozhodnutia krajského súdu sa žalobkyňa nedozvedela ako sa krajský súd vysporiadal s dôkazmi, ktoré predložila. Z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo krajský súd neakceptuje právny názor NS SR, ktorý vyslovil vo svojich rozsudkoch a v ktorých zaviazal správny orgán, aby sa po vrátení veci v ďalšom konaní spravoval jeho právnym názorom.

Žalobkyňa poukázala na to, že správny orgán rozhodol o vyhostení navrhovateľa podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z., podľa ktorého:

(1) Policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu

a) na päť rokov, ak

1. ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu,

5. vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum, alebo

b) do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak

4. uvedie v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby,

Žalobkyňa namietala zákonnosť a správnosť rozhodnutia a odôvodnenia správneho orgánu a ako dôvod uviedla, že dňa 16.05.2010 požiadala na Generálnom konzuláte SR v Šanghaji o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania. Jej žiadosti boli vyhovené s platnosťou povolenia na pobyt do 19.11.2010.

Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že splnila všetky povinnosti vo vzťahu k jej podnikateľskej činnosti. Ako vyplýva z výpisu obchodného registra OS Košice i oddiel, s. r. o. vložka č. 23729/V a výpisu zo živnostenského registra Obvodného úradu Košice - okolie č. 830-14124 žalobkyňa je spoločníčkou a zároveň i konateľkou obchodnej spoločnosti Koncem, s. r. o..

Poukázala na ustanovenie § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z. z., podľa ktorého samostatne zárobkovo činnou osobou na účely tohto zákona je (d/) fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komandítnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu.

Súčasne poukázala na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., podľa ktorého zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov.

Pokiaľ teda žalobkyňa žiadala o povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, a toto povolenie jej bolo 19.11.2009 udelené, ide podľa nej o taký subjekt vzťahov, ako sa definuje v § 5 zákona č. 5/2004 Z. z. a jej činnosť sa na účely tohto zákona považuje za zamestnanie podľa § 6 ods. 1 tohto zákona.

Žalobkyňa ďalej poukázala na ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. (rovnaké postavenie cudzinca v právnych vzťahoch vznikajúcich podľa tohto zákona ako u občana SR, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak) a tiež na ustanovenie § 22 zákona č. 5/2004 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 04.01.2010, kde pod písm. o/ sa uvádza, že povolenie na zamestnanie nevyžaduje u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je členom družstva alebo člen štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ teda žalobkyňa uzavrela pracovnú zmluvu podľa § 43 zákonníka práce s obchodnou spoločnosťou Koncem, s. r. o., uzavrela ju v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. bez povolenia na zamestnanie a v súlade s § 6 ods. 1 bez povolenia na prechodný pobyt na účely zamestnania, keďže v zmysle tohto ustanovenia sa zamestnaním pre účely zákona o službách zamestnanosti rozumie vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby, na výkon ktorej žalobca povolenie na pobyt má.

Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na to, že v prechodných a záverečných ustanoveniach zákona nie je určená povinnosť zamestnávateľa, resp. zamestnanca takéto pracovné zmluvy uzavreté do 14.01.2010 upraviť podľa ustanovení účinných po 14.01.2010 a je preto nadovšetko pochybnosť, že k uzavretiu zmluvy došlo v súlade s citovaným ustanovením zákona č. 48/2002 Z. z..

Správny orgán napriek týmto zisteným skutočnostiam a napriek predloženým a jemu známym písomnostiam v rozhodnutí tvrdí, že je „jednoznačne preukázané, že činnosť, ktorú účastník konania vykonával je kvalifikovaná ako nelegálna práca“ a odvolal sa pritom na § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

Žalobkyňa v odvolaní citovala ustanovenie § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z. z. a poukázala na to, že osobitným predpisom na ktorý odkazuje uvedené ustanovenie je zákon o službách zamestnanosti č. 5/2004 Z. z., a ten v čase uzavretia pracovnej zmluvy nevyžadoval povolenie na zamestnanie podľa §

22 ods. 7 písm. o/ (účinného do 14.01.2010) a povolenie pre účely podnikania podľa ktorého je cudzinec samostatne zárobkovo činnou osobou sa pre účely zákona o službách zamestnanosti považuje za zamestnanie už zo zákona, a toto povolenie cudzinec má.

Žalobkyňa uviedla, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že ak žalobkyňa chcela pracovať, mohla si požiadať o zmenu účelu povolenia prechodného pobytu na príslušnom policajnom útvare podľa § 1 ods. 4 a § 20 zákona č. 48/2002 Z. z..

Žalobkyňa uviedla, že nemala dôvod meniť účel pobytu, keďže bola i naďalej spoločníčkou a konateľkou spoločnosti, a teda i naďalej vykonávala a v súčasnosti vykonáva podnikateľskú činnosť pre ktorú dostala povolenie.

Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že krajský súd sa s tvrdením žalobkyne, že v čase uzavretia pracovnej zmluvy v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. cudzinec nepotreboval povolenie na zamestnanie, teda nevykonával nelegálnu prácu a stále bol podnikateľom vykonávajúcim povinnosti podľa obchodného zákonníka a inými platnými právnymi predpismi, odlišne ako sa s touto skutočnosťou vysporiadal Najvyšší súd SR a naviac vo svojom rozsudku krajský súd nahrádza absentujúcu úvahu správneho orgánu, pretože ten sa vo svojom odvolacom rozhodnutí nijakým spôsobom s týmto tvrdením nevysporiadal.

Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 3 ods. 2 SP, pričom vyjadrila presvedčenie, že postupom správneho orgánu nielen že nebolo naplnené uvedené ustanovenie.

Žalobkyňa uviedla, že doposiaľ sa nedozvedela o tom, či je kompetentný správny orgán, ktorý v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. a zákona č. 82/2005 Z. z. je jediným oprávneným orgánom na rozhodnutie o tom, či účastník konania vykonával nelegálnu prácu vydal rozhodnutie.

Napriek tomu policajný orgán vo svojom rozhodnutí nesprávne a v rozpore so zistenými skutočnosťami označil činnosť cudzina za nelegálnu prácu.

Od prvého kontaktu dňa 12.01.2010 predviedol žalobkyňu na oddelenie polície a rozhodnutie o vyhostení jej doručil nasledujúci deň odo dňa pozbavenia osobnej slobody.

Žalobkyňa v súvislosti s povinnosťami správneho orgánu uvedenými v § 3 ods. 3 SP poukázala na to, že správny orgán sa svedomite nezaoberal jej postavením, aké má podľa zákona o službách zamestnanosti. Keď mal pochybnosť o tom, že zamestnávateľ alebo zamestnanec nemá uzavretý pracovný vzťah v súlade s týmto zákonom, nemal na seba prevziať zodpovednosť iného na to oprávneného správneho orgánu, ktorým sú vymenované správne orgány v zákone o službách zamestnanosti a nemal prezumovať zamestnanecký vzťah, ktorým sa žalobkyňa preukázala ako nelegálnu prácu.

V rozpore so zásadami upravujúcimi postup správneho orgánu nedal ani možnosť žalobkyni doplniť podklady pre rozhodnutie, nespolupracoval s ňou, ani sa nepokúsil vec vybaviť zmierlivo, keď jeho postup vyvrcholil rozhodnutím o vyhostení s uložením maximálnej doby zákazu vstupu na územie SR na 5 rokov a jej zaistením. Naviac odňal odvolaniu proti rozhodnutiu o vyhostení a zákazu vstupu odkladný účinok.

Správny orgán vyriekol svoju úvahu a o odňatí odkladného účinku tým, že podľa jeho názoru sa žalobkyňa dopustila nelegálnej práce, čím je daný naliehavý všeobecný záujem, ktorý treba chrániť.

Skutočnosť je však podľa žalobkyne taká, že pokiaľ zotrvá na území SR do konečného rozhodnutia v konaní, v ktorom správny orgán vydal prvostupňové rozhodnutie, nikto tým neutrpí ujmu a žiaden všeobecný záujem ohrozený nebude, nebude ohrozená ani bezpečnosť štátu a ani vnútorný poriadok, čo je predpokladom pre odňatie odkladného účinku.

Správnemu orgánu vyčítala, že síce vymenoval všetky tri ustanovenia, ktoré použil vo výrokovej časti rozhodnutia, ale ich neodôvodnil.

Žalobkyňa vyjadrila presvedčenie, že neohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu a správny orgán žiadne takéto konanie žalobkyne ani neopísal.

Žalobkyňa uviedla, že nevykonáva inú činnosť, než na akú jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, lebo je i naďalej spoločníčkou a konateľkou spoločnosti, a teda vykonáva podnikanie, na ktoré má povolenie a správny orgán v rozhodnutí ani neuviedol, že tieto povinnosti neplní.

Rovnako podľa žalobkyne nebolo preukázané, že by uviedla v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predložila falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby.

Správnemu orgánu napokon vyčítala, že tento vychádzal z rozhodnutia úradu práce zo dňa 19.11.2009 a na základe týchto zistení zdôvodňuje tvrdenie, že žalobkyňa vykonávala inú činnosť, než na akú jej bolo udelené povolenie.

Podľa žalobkyne je správny orgán povinný vyhodnotiť právny stav ku dňu zistenia skutočností na základe ktorých rozhoduje.

Žalobkyňa na základe uvedených dôvodov žiadala, aby Najvyšší súd SR zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že žalobkyňa vo svojom odvolaní poukazuje najmä na skutočnosť, že v obdobných prípadoch cudzincov p. I. a N. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozsudkom rozsudky Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/274/2010-34 zo dňa 14.06.2012 a 2S/342/2010-44 zo dňa 16.05.2012 zmenil tak, že napadnuté rozhodnutia (č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/000451-009 a UHCP-RHCPBA2-2010/000434-007) zrušil a vec vrátil žalovanému správnu orgánu na ďalšie konanie. Zároveň poukazuje na to, že v čase keď účastník konania uzatvoril pracovnú zmluvu zo dňa 04.01.2010 bol v platnosti zákon č. 5/2004 Z. z., kde v § 22 sa povolenie na zamestnanie nevyžadovalo u cudzinca, ktorý je spoločníkom obchodnej spoločnosti alebo štatutárnym orgánom obchodnej spoločnosti, alebo členom štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je členom družstva alebo členom štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa uzavrela pracovnú zmluvu s obchodnou spoločnosťou Koncern, s. r. o. v súlade so zákonom, ktorý bol platný v čase podpísania zmluvy, a teda bez povolenia na zamestnanie.

K uvedeným odvolacím dôvodom žalovaný poukázal na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ bod 5 zákona č. 48/2002 Z. z. účinného v čase rozhodovania žalovaných strán policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu na päť rokov, ak vykonáva inú činnosť, než na akú mu bolo udelené povolenie na prechodný pobyt alebo vízum.

Zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v čase vydania obidvoch rozhodnutí žalovaného (ďalej len „zákon č. 48/2002 Z. z.“) zásadne vyriešil otázku vzťahu Slovenskej republiky a cudzinca pri rozhodovaní o jeho žiadosti na udelenie pobytu. Vznikajúcim vzťahom a vzájomným záväzkom štátu a cudzinca po udelení povolenia na pobyt musí predchádzať rovnocenné postavenie oboch účastníkov založené na dobrovoľnosti a slobodnom rozhodnutí do tohto vzťahu vstúpiť. Je na rozhodnutí príslušných orgánov, či umožnia tvorbu tohto vzťahu, pričom vždy prihliadajú na záujmy Slovenskej republiky a jej občanov.

Žalovaný poukázal na to, že Slovenská republika je „náravným“ štátom medzi členskými štátmi Schengenskej dohody a rizikovými oblasťami sveta, ktoré sú dlhodobo zdrojom emigrácie smerom do Európy. Z uvedeného dôvodu Slovenská republika pristúpila na tento trend a právnou úpravou reagovala zákonom č. 48/2002 Z. z. na aktuálny a predpokladaný vývoj imigrácie. Je potrebné vziať do úvahy, že len právna úprava vstupu a pobytu cudzincov k riešeniu imigrácie cudzincov nestačí. Táto úprava je len súčasťou systému opatrení v regulácii migrácie. Tento systém je tvorený právnou úpravou podmienok zamestnania a podnikania cudzincov, medzinárodnými dohodami o spolupráci na štátnych hraniciach a o readmisii, vízovou politikou, dohodami o regulácii prívluhu zahraničných pracovníkov na trh práce a účinnú ochranu štátnej hranice proti nelegálnemu vstupu na územie Slovenskej republiky.

Povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania môže byť cudzincovi udelené len po predložení povolenia na zamestnanie vydaného príslušným úradom práce, ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neustanovuje inak.

Povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel zamestnania podľa § 20 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. je viazané na konkrétne vydané povolenie na zamestnanie vydané príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré presne špecifikuje akú činnosť bude cudzinec (štátny príslušník tretej krajiny) na území Slovenskej republiky vykonávať. Žalobcovi nebolo vydané Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny takéto povolenie na zamestnanie s presne vyšpecifikovanou činnosťou.

Podľa § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v čase rozhodovania žalovaných strán (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z. z.“) rovnaké právne postavenie ako občan Slovenskej republiky má aj cudzinec, ktorý je účastníkom právnych vzťahov vznikajúcich podľa tohto zákona, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z. zamestnávateľ, ktorý má sídlo na území Slovenskej republiky, môže prijať do zamestnania len cudzinca, ktorý spĺňa podmienky podľa odseku 1, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 21 ods. 4 zákona č. 5/2004 Z. z. príslušný úrad na udelenie povolenia na zamestnanie je úrad, v ktorého územnom obvode bude cudzinec vykonávať zamestnanie.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. povolenie na zamestnanie môže príslušný úrad udeliť cudzincovi, ale voľné pracovné miesto nie je možné obsadiť uchádzačom o zamestnanie vedeným v evidencii uchádzačov o zamestnanie.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z. z. pri vydávaní povolenia na zamestnanie úrad prihliada na situáciu na trhu práce.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že v prípade žalobkyne aj napriek príslušným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neboli splnené podmienky podľa ustanovenia § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 5/2004 Z. z. nakoľko je nebolo udelené povolenie na zamestnanie v mieste výkonu práce Košice, aj keď vtom čase, keď podpisovala pracovnú zmluvu sa povolenie na zamestnanie pre ňu nevyžadovalo, nakoľko mala oprávnenie na podnikateľskú činnosť. Podľa názoru žalovaného v prípade žalobkyne nebola splnená, resp. naplnená druhá zákonná požiadavka zákona č. 5/2004 Z. z. nakoľko táto nemala na území Slovenskej republiky udelené povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ale na účel podnikania.

K vykonávaniu podnikateľskej činnosti žalobkyne na území Slovenskej republiky zároveň uviedol, že táto pri spisovaní zápisnice podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. na správnom orgáne I. stupňa dňa 13.05.2010 sama uviedla, že účel na ktorý jej bol povolený prechodný pobyt je podnikanie, nakoľko je konateľkou spoločnosti KONCEM, s. r. o., ktorá podniká v pohostinskej činnosti. Zároveň uviedla, že sporadicky pre uvedenú spoločnosť vykonávala práce spočívajúce v servírovaní jedál. Podiel na zisku jej nebol vyplatený a okrem vyplatenej odmeny „vreckového“ pre manžela žalobcu p. H., nar. XX.XX.XXXX, št. prísl. CHN jej zo strany spoločnosti KONCEM, s. r. o. iné finančné prostriedky vyplatené neboli. Miestom pobytu žalobkyne je Bratislava, Stará Vajnorská 17 a občas Košice, na adrese sídla spoločnosti KONCEM, s. r. o..

Žalovaný na margo vyššie uvedených skutočností, ktoré tvrdila žalobkyňa v zápisnici podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. spísanej na správnom orgáne I. stupňa uviedol, že podnikateľom v zmysle Obchodného zákonníka je len spoločenskou zmluvou založená spoločnosť s ručením obmedzeným. Zárobkovou činnosťou sa rozumie každá právom dovolená činnosť, ktorá je vykonávaná za účelom získania majetkového prospechu. Zárobkovou činnosťou je okrem iných aj podnikanie (sústavná činnosť vykonávaná podnikateľom samostatne vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a za účelom dosiahnutia zisku). Len samotné oprávnenie na výkon podnikateľskej, resp. živnostenskej činnosti nemožno ešte považovať za podnikanie, ale rozhodujúci je skutočný výkon podnikateľskej činnosti na podklade takéhoto oprávnenia.

Žalovaný má za to, že samotnými tvrdeniami žalobkyne ohľadne výkonu, resp. nevykonávaniu podnikateľskej činnosti pre spoločnosť KONCEM, s. r. o. v ktorej bola v rozhodnom čase konateľkou a zároveň spoločníčkou mala za preukázané, že žalobkyňa nevykonávala podnikateľskú činnosť, tak ako to predpokladá Obchodný zákonník a ďalšie právne predpisy spravujúce vykonávanie podnikateľskej činnosti na území Slovenskej republiky.

Napriek týmto skutočnostiam, ako aj napriek skutočnosti, že žalobkyňa mala na území Slovenskej republiky udelené povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, vykonávala pre svoju spoločnosť

na základe pracovnej zmluvy zamestnanie čašníčky. Zákonné zmocnenia a predpoklady pre výkon tohto zamestnania však nemal, a to z vyššie uvedených dôvodov, keď zákon č. 5/2004 Z. z. v ustanovení § 21 ods. 1 písm. a/ zakotvuje, že rovnaké právne postavenie ako občan Slovenskej republiky má aj cudzinec, ktorý je účastníkom právnych vzťahov vznikajúcich podľa tohto zákona, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že preukázal, že v prípade žalobkyne, táto vykonávala inú činnosť než na akú jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt.

Žalovaný preto trval na odôvodneniach svojich napadnutých rozhodnutí aj v časti, kde v prípade žalobkyne prišlo k aplikácii ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 48/2002 Z. z. účinného v čase rozhodovania žalovaného.

Zo strany žalobkyne prišlo jej konaním k ohrozeniu verejného poriadku a zároveň k ohrozeniu práv a slobôd iných. Ohrozením verejného poriadku žalovaná strana rozumie porušenie, alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb, alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku, alebo občianskeho spolunažívania. Zo strany žalobkyne išlo o opakované porušenie zákona č. 48/2002 Z. z. rovnakým konaním v rozdielnom časovom období. V prvom prípade v roku 2009 prišlo zo strany kompetentných orgánov Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice k vydaniu rozhodnutia č. j. 2009/087757-OK zo dňa 16.09.2009 ku kvalifikácii činnosti účastníka konania ako nelegálnej práce. Represívne zložky policajných útvarov však toto porušenie zákona žalobcom neperzekvovali. K zisteniu opakovaného porušenia právnych predpisov Slovenskej republiky žalobkyne správnym orgánom I. stupňa prišlo dňa 13.05.2010, ktoré vyústilo k vydaniu napadnutých rozhodnutí.

Podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. (ďalej len „Ústava SR“) občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon. Ústava SR zakotvuje právo na prácu občanom Slovenskej republiky. Ohrozenie práv a slobôd občanov Slovenskej republiky zo strany žalobkyne vidí žalovaná strana v tom, že žalobkyňa, aj napriek skutočnosti, že nespĺňala zákonné podmienky na výkon zamestnania na území Slovenskej republiky, toto aj napriek tomu vykonávala, čím zasahovala do práva občanov Slovenskej republiky na prácu. Žalovaná strana uviedla, že podľa Ústredia práce sociálnych vecí a rodiny ku koncu mája 2009 bolo na území Slovenskej republiky 336.926 uchádzačov o zamestnanie a v Bratislavskom kraji 12.732 uchádzačov o zamestnanie.

K aplikácii ustanovenia § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. kedy policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť mu zákaz vstupu na päť rokov, najmenej však na jeden rok, ak cudzinec uvedie v konaní podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predloží falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby, žalovaný správny orgán uvádza nasledovné: žalobkyňa do zápisnice uviedla, že pri podávaní žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania na zastupiteľskom úrade v Šanghaji ako doklad preukazujúci finančné zabezpečenie pobytu na území Slovenskej republiky priložila výpis z účtu na jej meno, ktorý si osobne založila a na ktorý vložila finančné prostriedky vo výške 12.000,- €. Ďalej vo svojej výpovedi uviedla, že tieto vložené finančné prostriedky neboli jej, ale boli zapožičané. Zároveň uviedla, že si je vedomá, že zavádzala správny orgán, keď pri podaní žiadosti predložila výpis z jej účtu s finančnými prostriedkami, ktoré mu nepatrili, a teda išlo o účelovo vložené finančné prostriedky, ktoré mali slúžiť na zabezpečenie jej pobytu, aby bola naplnená formálna stránka jej žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt.

Ďalším dôvodom na aplikáciu vyššie uvedeného ustanovenia videla žalovaná strana v tom, že žalobkyňa uvádzala nepravdivé údaje v konaní podľa zákona č. 48/2002 Z. z., keď táto mala udelené povolenie na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania a táto svoju podnikateľskú činnosť nikdy nevykonávala, čo bolo potvrdené aj samotnou žalobkyňou v zápisnici podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. spísanej na správnom orgáne I. stupňa dňa 13.05.2010.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní namieta vylúčenie odkladného účinku pri rozhodovaní správneho orgánu. V tomto prípade poukazujeme na to, ako Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku č. k. 4S/337/2010-56 odôvodnil aplikáciu ust. § 59 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov účinného v čase rozhodovania správnym orgánom I. stupňa, kde je uvedené, že ak možno predpokladať, že

cudzinec ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť je zákonný dôvod na zabezpečenie výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku uviedol, že zo šetrenia vykonaného správnym orgánom vyplynulo, že žalobkyňa sa nezdržiavala na adrese, ktorú uviedla ako miesto svojho pobytu, čím boli naplnené predpoklady na základe ktorých sa možno domnievať, že dôjde k mareniu alebo sťaženiu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Na základe uvedeného dôvodu správny orgán v súlade so zákonom neurčil žalobkyni lehotu na vycestovania a vo vlastnej kompetencii určil, že zabezpečí výkon administratívneho vyhostenia.

Žalobkyňa ďalej namietala, že správny orgán náležite nepostupoval v súlade s ustanoveniami § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. K uvedenej námietke žalovaný uviedol, že Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku konštatoval, že „v predmetnom konaní správne orgány postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a nemožno im vyčítať, že neprihliadali na skutočnosti im neznáme, ktoré mohol vo veci uviesť len účastník konania, ktorý v danom prípade nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy“.

K námietke žalobkyni, že Krajský súd v Bratislave nevzal pri svojom rozhodovaní do úvahy rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1S/274/2010-34 zo dňa 14.06.2012 a 2S/342/2010-44 zo dňa 16.05.2012 sa žalovaný nevyjadril, nakoľko v tomto prípade ide o konanie, ktoré sa týkalo rozhodovania Krajského súdu v Bratislave.

Žalovaný na základe uvedených dôvodov, žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/337/2010-56 zo dňa 18.01.2013 potvrdil.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. p.: UHCP-RHCPBA2-2010/000456-007 zo dňa 17.09.2010, zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie UHCP-BA-OCP-AV-113-004/2010-TVO zo dňa 13.05.2010, ktorým bola žalobkyňa administratívne vyhostená a bol jej určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 rokov, t. j. do 13.05.2015 podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“).

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že prvostupňový správny orgán dospel k správne právnemu záveru o tom, že žalobkyňa porušila zákon č. 48/2002 Z. z., ktorý upravuje aj podmienky pobytu cudzincov na území SR, správne vyhodnotil zaobstarané podklady a dôkazy a v tej súvislosti správne použil hmotnoprávny predpis.

Podľa žalovaného prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie SR bolo vydané v súlade so zákonom č. 48/2002 Z. z., a preto ho potvrdil.

K odvolacím námietka žalobkyne uviedol, že pracovnou zmluvou uzavretou v zmysle § 43 zákona č. 311/2001 zo dňa 04.01.2010 medzi spoločnosťou Koncem, s. r. o. ako zamestnávateľom ako žalobkyňou ako zamestnancom, predloženou samotnou žalobkyňou dňa 12.05.2010 pri bezpečnostno-represívnej akcii „Cudzinci“ ako aj samotnou činnosťou žalobkyne (varenie a príprava jedla v kuchyni reštaurácie), ktorá bol vykonávaná v mene, na náklady a v prospech spoločnosti HAJIE, s. r. o. Košice, ktorá reštauráciu prevádzkuje, bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa vykonávala prácu vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku. Vyplyva to aj zo zápisnice vyjadrenia žalobkyne, ktorá vedela, že povolenie na prechodný pobyt má na účel podnikania, no k jej samotnej podnikateľskej činnosti nevedela uviesť informácie, nevedela predložiť nijaké doklady a jedinou činnosťou, ktorú vykonávala boli kuchárske práce v kuchyni.

K odvolacej námietke žalobkyne, že v čase uzavretia pracovnej zmluvy s obchodnou spoločnosťou Koncem, s. r. o. zmluvu uzavrela v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. bez povolenia na zamestnanie a v súlade s § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. bez povolenia na prechodný pobyt na účely zamestnania, keďže v zmysle tohto ustanovenia sa zamestnaním pre účely zákona o službách zamestnanosti rozumie vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činné osoby, na výkon ktorej účastník konania povolenia má uviedol, že žalobkyňa mala a mohla v čase jej udelenia povolenia na prechodný pobyt, pred uzavretím pracovnej zmluvy so svojim zamestnávateľom a po predchádzajúcom udelení povolenia na zamestnanie príslušným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny, podať novú

žiadosť na miestne a vecne príslušnom Oddelení cudzineckej polície PZ o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel zamestnania.

Podľa žalovaného, keďže povolením na zamestnanie preukazuje cudzinec účel prechodného pobytu na zamestnanie a nie na podnikanie, a účastníkovi konania bolo udelené povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania, tvrdenia žalobkyne a citácie účastníka konania sú podľa žalovaného interpretované účelovo a v nesprávnom kontexte voči dotknutým ustanoveniam zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov.

Žalovaný vyjadril presvedčenie, že doterajšie konanie žalobkyne v priebehu trvania jej celého udeleného povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania, počas ktorého porušila zákaz nelegálnej práce a opakovane vykonávala inú činnosť než na akú jej bolo udelené povolenie na prechodný pobyt, počas konania uviedla nepravdivé a zavádzajúce údaje, je z predloženého spisu dostatočne preukázané, že je reálnou hrozbou pre verejný poriadok, a tým jej ďalší pobyt na území SR nie je vo verejnom záujme.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) došiel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14.05.2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Na základe uvedených zistení posúdil Najvyšší súd SR jednotlivé odvolacie námietky žalobkyne a došiel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Najvyšší súd SR vychádzal z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorý rozhodol o vyhostení žalobkyne podľa § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 a 5 a § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a určení zákazu vstupu na územie SR na dobu 5 rokov.

Vo vzťahu k tvrdeniu prvostupňového správneho orgánu, že žalobkyňa vykonávala inú činnosť, na akú jej bolo udelené povolenie žalobkyňa v priebehu správneho ako aj súdneho konania tvrdila, že splnila všetky povinnosti vo vzťahu k jej podnikateľskej činnosti. Poukázala na výpis z obchodného registra OS Košice odd. s. r. o. č. 23729/V a výpisu z OR Obvodného úradu Košice okolie č. 830-14124, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa je spoločníčkou a zároveň i konateľkou obchodnej spoločnosti Koncem, s. r. o..

Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z. z. podľa ktorého samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným, podľa osobitného predpisu.

Súčasne poukázala na ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., podľa ktorého zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov.

V prípade žalobkyne správne orgány usúdili, že žalobkyňa naplnila ust. § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov, teda vykonávala na území SR inú činnosť, než na akú mala povolenie. Podľa správnych orgánov išlo v prípade žalobkyne o nelegálnu prácu, nakoľko, žalobkyňa a bol v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou KONCEM, s. r. o., teda vykonávala závislú prácu v Čínskej reštaurácii E. v Košiciach ako čašníčka, t. j. išlo o inú činnosť, než na akú mala povolenie.

Za tejto situácie sa Najvyšší súd SR zamerlal na posúdenie, či bola splnená podmienka ustanovená v § 57 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov.

Zákon o pobyte cudzincov neobsahuje vlastnú definíciu pojmu zamestnania, preto bolo potrebné vychádzať z definície obsiahnutej v zákone č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti, kde je výslovne

uvedené, že zamestnanie na účely tohto zákona je vykonávanie zárobkovej činnosti zamestnancov podľa § 4, prevádzkovanie alebo vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou podľa § 5 a vykonávanie slobodného povolania podľa osobitných predpisov (§ 6 ods. 1 zákona).

Podľa § 5 písm. d/ zákona č. 5/2004 Z. z. samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je spoločník verejnej obchodnej spoločnosti a komplementár komanditnej spoločnosti podľa osobitného predpisu.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa ako fyzická osoba je spoločníčkou (podľa výpisu z obchodného registra OS Košice odd. s. r. o. č. 23729/V a výpisu z OR Obvodného úradu Košice okolie č. 830-14124) i konateľkou obchodnej spoločnosti KONCEM, s. r. o..

Ako vyplýva z ust. § 6 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. prevádzkovanie alebo vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činnou osobou je pre účely zákona o zamestnanosti zamestnaním.

Z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. vyplýva rovnaké postavenie cudzinca v právnych vzťahoch vznikajúcich podľa tohto zákona ako u občana SR, ak mu bolo udelené povolenie na zamestnanie a povolenie na prechodný pobyt na účel zamestnania, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Ustanovenie § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. vymenováva prípady, v ktorých sa na účel uvedený v tomto ustanovení nevyžaduje, aby štátni príslušníci tretej krajiny zamestnaní v Slovenskej republike mali povolenie na zamestnanie.

Právna úprava ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o službách zamestnanosti v znení platnom v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu v podstate vylúčila možnosť štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorí žiadali o udelenie povolenia na pobyt na účel zamestnania ako spoločníci firiem, avšak pôvodná dikcia ustanovenia § 22 ods. 7 písm. o/ zákona o službách zamestnanosti (platná v čase uzavretia pracovnej zmluvy zo dňa 04.01.2010) povolenie na zamestnanie nevyžadovala u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je člen družstva alebo člen štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Uvedenou modifikáciou dikcie zákona o službách zamestnanosti v podstate došlo k obmedzeniu skupiny cudzincov, u ktorých sa nevyžaduje povolenie na zamestnanie, iba na tých, ktorí vykonávajú, resp. budú vykonávať činnosti pre obchodné spoločnosti, ktorým bola poskytnutá investičná pomoc v zmysle zákona č. 561/2007 Z. z. o investičnej pomoci a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

V danom prípade, sa však správne orgány vôbec nezaoberali skutočnosťou, že žalobkyňa uzavrela pracovnú zmluvu v čase, keď zákon o službách zamestnanosti nevyžadoval povolenie na zamestnanie u cudzinca, ktorý je spoločník obchodnej spoločnosti alebo štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, alebo člen štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti, ktorý plní úlohy pre obchodnú spoločnosť vykonávaním činností na území Slovenskej republiky, alebo ktorý je člen družstva alebo člen štatutárneho orgánu družstva, alebo iného orgánu družstva, ktorý vykonáva činnosť pre družstvo na území Slovenskej republiky.

Z uvedeného teda podľa Najvyššieho súdu SR vyplýva, že záver správnych orgánov o tom, že žalobkyňa vykonávala činnosť, ktorú kvalifikoval ako nelegálnu prácu a odvolal sa pritom na § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní je predčasný.

Za dôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobkyne, že rozhodnutie Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Košiciach vydané dňa 16.09.2009, ktoré kvalifikovalo činnosť žalobkyne ako nelegálnu prácu, na ktoré sa správne orgány odvolávajú, vychádzajú z výsledkov kontroly zo dňa 27.05.2009 v spoločnosti HAOJIE, s. r. o. a nie v prevádzke E..

Rozhodnutiu správneho orgánu v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca tak nepredchádzalo konanie a rozhodnutie kompetentného správneho orgánu, ktorý v zmysle zákona č. 5/2004 Z. z. a

zákona č. 82/2005 Z. z., ktorý je jediným oprávneným orgánom na rozhodnutie o tom, či cudzinec vykonával nelegálnu prácu, preto záver prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného o tom, ktorý označili činnosť žalobcu za nelegálnu prácu, je aj z tohto dôvodu predčasný.

V ďalšom konaní preto bude úlohou správnych orgánov posúdiť právny vzťah žalobkyne a spoločnosti Koncem, s. r. o., založený pracovnou zmluvou zo dňa 04.01.2010 v zmysle zásady zákazu retroaktivity, ktorá vyplýva z čl. 1 Ústavy SR, pretože pre riadne fungovanie materiálneho právneho štátu, garantovaného čl. 1 Ústavy SR je zásadné zabezpečiť ochranu oprávnenej dôvery v stálosť právneho poriadku, nakoľko ústavný princíp právneho štátu predpokladá, že sa štát voči občanom správa v súlade s povinnosťami, ktoré sám sebe stanovil, pričom občan na základe princípu právnej istoty má právo spoliehať sa na vierohodnosť štátu pri plnení jeho záväzkov. Nepripustnosť spätnej účinnosti je tak zdôvodnená požiadavkami právnej istoty fyzických a právnických osôb a ochranou ich legitímnych očakávaní.

Pokiaľ teda žalobkyňa už v priebehu správneho konania namietala, že uzavrela pracovnú zmluvu podľa § 43 Zákonníka práce s obchodnou spoločnosťou Koncem, s. r. o., a túto uzavrela v súlade s § 22 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. bez povolenia na zamestnanie a v súlade s § 6 ods. 1 bez povolenia na prechodný pobyt na účely zamestnania, keďže v zmysle tohto ustanovenia sa zamestnaním pre účely zákona o službách zamestnanosti rozumie vykonávanie činnosti samostatne zárobkovo činné osoby, na výkon ktorej žalobca povolenie na pobyt má, a žalovaný vo svojom rozhodnutí na túto námietku žalobkyne nereagoval, jeho rozhodnutie mal krajský súd zrušiť ako nepreskúmateľné. Pretože už táto námietka bola spôsobilá vyvolať pochybnosti o zákonnosti a správnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Správnym orgánom bolo možné vyčítať, že sa vôbec nezaoberali povahou činnosti žalobkyne, ktorú vykonávala pre spoločnosť Koncem, s. r. o. prácu spojenú so zabezpečovaním obsluhy hostí, najmä či výkonom tejto činnosti plnila úlohy pre spoločnosť, ktorej je spoločníčkou a štatutárnym zástupcom.

V tejto súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť správnych orgánov na výpis z Obchodného registra OS Košice odd. s. r. o. č. 23729/V z ktorého vyplýva, že predmetom činnosti danej spoločnosti je aj pohostinná činnosť a výroba hotových jedál pre výdajne.

Ďalším dôvodom, pre ktorý prvostupňový správny orgán žalobcu vyhostil a uložil mu zákaz vstupu na územie SR na 5 rokov, bolo podľa správneho orgánu naplnenie ust. § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa prvostupňového správneho orgánu tým, že žalobkyňa v žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania uviedla adresu ubytovania počas pobytu na území SR Stará Vajnorská 17, Bratislava, pričom správny orgán kontrolou zo dňa 13.05.2010 zistil, že žalobkyňa sa na uvedenej adrese nezdržiavala, uviedla nepravdivé a zavádzajúce údaje.

Žalovaný na odvoláciu námietku žalobkyne, že nebolo preukázané, že by žalobkyňa v konaní uviedla podľa tohto zákona nepravdivé, neúplné alebo zavádzajúce údaje alebo predložila falošné alebo pozmenené doklady alebo doklad inej osoby v rozhodnutí nezaujal žiadne stanovisko.

Až vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uvádza, že tým, že žalobkyňa pri podaní žiadosti predložila výpis z jej osobného účtu s finančnými prostriedkami, ktoré si mala zapožičať preto, správny orgán nadobudol presvedčenie, že zo strany žalobkyne išlo o účelovo predložené finančné zabezpečenie jej pobytu, slúžiace k naplneniu formálnej stránky jeho žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt.

Podľa Najvyššieho súdu SR odôvodnenie rozhodnutia v uvedenej časti trpí vadami, ktoré sa žalovanému nepodarilo odstrániť, naopak uvedením ďalšieho dôvodu (vo vyjadrení k odvolaniu) svoje rozhodnutie ešte viac znepríehladnil a ani odvolaciemu súdu nie je tak zrejmé, čím mala žalobkyňa naplniť dôvod administratívneho o vyhostenia podľa § 57 ods. 1 písm. b/ bod 4 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie správneho orgánu v tejto časti je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť.

Za dôvodnú vyhodnotil Najvyšší súd SR námietku žalobkyne, že prvostupňový správny orgán, rovnako ani žalovaný nedali žalobkyňu svojimi rozhodnutiami odpoveď na námietku smerujúcu k dôvodom odňatia odkladného účinku odvolania.

Ani podľa odvolacieho súdu neobstojí argumentácia správneho orgánu, že tým, že sa mala dopustiť nelegálnej práce bol bez ďalšieho daný naliehavý všeobecný záujem, ktorý treba chrániť.

Takéto odôvodnenie naliehavosti vylúčenia odkladného účinku nezodpovedá riadnemu odôvodneniu, pretože nebolo zo strany správnych orgánov zodpovedané čím spoločnosť utrpí na všeobecnom záujme, ak účastník konania zotrvá na území SR do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že neboli splnené podmienky na potvrdenie ani zrušenie rozsudku krajského súdu, odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa §220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal právo na náhradu trov konania podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu na pojednávaní pred Krajským súdom v Bratislave dňa 18.01.2013 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške spolu 525,25 eur (z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 393,25 eur a iné trovy konania vo výške 132,- eur), ktorá pozostáva z:

1. trov prvostupňového konania vo výške 525,25 eur, a to:

- za zaplatený súdny poplatok za žalobu vo výške 66,- eur,
- z náhrady trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby:
 - prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) - plnomocenstvo zo dňa 18.05.2010 - 120,23 eur,
 - písomné podanie na súd vo veci samej - žaloba zo dňa 19.11.2010 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky) - 120,23 eur,
 - účasť na pojednávaní dňa 18.01.2013 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky) - 130,16 eur
- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 7,41 eur x 2 = 14,82 eur a 7,81 eur x 1 spolu 22,63 eur
- za zaplatený súdny poplatok za odvolanie 66,- eur.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi vyššie uvedenú náhradu trov konania vo výške 525,25 eur k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Bohumíra Bláhu v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v lehote tridsiatich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil ani nevyčísľil v lehote podľa § 151 ods. 1 OSP, preto odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Pri priznaní náhrady trov konania odvolací súd vychádzal z uplatneného nároku žalobcu podľa vyčíslenia zo dňa 18.01.2013.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.